

POVÍDKY ZE SEZNAMOVACÍCH VÍKENDŮ A DOVOLENÝCH

3

JAN KUČERA

Jan Kučera

Povídky ze seznamovacích
víkendů a dovolených 3

Naděje

Naděje je pro seniory jako krásný sen,
většinou však končí jako všední den.
Jen občas se ji osudu zhmotnit podaří,
těžko je bez naděje ve stáří.

S nadějí v srdci jsem usínal,
po lásce jako všichni toužil.
Od mládí o ní všichni sníme,
láska prchává, naděje, o které víme.

Na konci života se lásce málo kdy zadaří -
láska, málo kveteš těm, co jsou ve stáří.
Mládí lásku živí jako jarní slunce novou nadějí.
Mladí, neodkládejte svou lásku na později!

J. Kučera

Motto:

**Muži chtějí být první láskou ženy,
a ženy chtějí být poslední láskou muže.**

Úvod

Pořád jsem volal po kritických slovech na moje knížky, až se mi jich dostalo v míře dostatečné. Jedna z mých dcer, která si mne srovnala s jedním slavným českým spisovatelem, mne upozornila na dvě chyby, které trvale dělám ve svých knihách, které pojednávají o mně.

Pořádně jsem se zamyslel a nezbylo mi, než s ní do jisté míry souhlasit. První velká chyba, kterou dělám, je malá popisnost osob, děje a okolí. Mluva mého kolegy je květnatější a popisnější, nežli volím já. Možná, že je to tím, že příliš pospíchám na dopsání knihy samotné a nedávám si dostatek času na dopsání?

Druhá, a daleko podstatnější chyba, kterou dělám, je, že ve všech svých knihách „vystupuji“ jako nejmoudřejší, nejchytřejší a nejobdivovanější superman, kterému se vždy vše podaří. Jsem středem zájmu všech žen od patnácti do padesáti a výše. Všechny své problémy vyřeším jako mávnutím kouzelného proutku. Ale ve skutečnosti bývalo mnohé úplně jinak, a tak jsem se rozhodl napsat tuto knihu jako „omluvu osudu“ a vyprávět o tom, co vše se mi nepodařilo a co vše jsem ve svém životě zkazil. Kdy jsem se stal terčem posměchu jednotlivců i celé skupiny. Tím se, doufám, stane knížka více humornou.

Nikdy jsem se na radu jednoho zkušeného postaršího průvodce

nebál jít mezi lidi a na rovinu jim říci, jaký je problém. V čem nás zklamali, či mnohdy i podrazili naši zahraniční partneři a spolupracovníci. Tím jsem vždy odzbrojil ty nejagresivnější klienty, tím si stoupl na jejich stranu a nestál jsem proti nim.

Také věřím, že někteří mí čtenáři nebudou zklamáni, když se nyní dočtou, že jejich „hrdina“ z předcházejících knih měl i své slabé chvíle, v nichž byl spíš k politování, či dokonce k smíchu, a budou mé knihy číst i nadále.

1. Nemáme letadlo z Tuniska, možná za 48 hodin

Někdy má člověk takové mrazení v zádech nebo předtuchu, že se něco nepříjemného stane, a to jsem míval i já. Pro skupinu sólo turistů jsem koupil zájezd od tuniské cestovní kanceláře působící na našem trhu. Vše probíhalo hladce, platbou počínaje a počasím konče. Lidé byli spokojeni. Dvě dámy, které si od začátku zájezdu stěžovaly na nedostatek mužů v naší skupině, nakonec „ulovily“ dva místní mladíky zaměstnané v hotelu a byl od nich klid.

Ale co ta moje předtucha? Pořád jsem čekal a pořád nic. Sem tam nějaký průjem, sem tam někdo v noci chrápal a vyřešily to „špunty do uší“ spolubydlícího, ale nic velkého. Jen jsem kroutil hlavou a nechápal jsem, že by mne má předtucha poprvé zklamala? A byl tu poslední den, balení kufrů, rozloučení s mořem a poslední večere. Tam jsem si dal své oblíbené melouny, které mají v Africe úplně jinou chuť nežli ty naše evropské. K tomu pár zákusků z „harémových sladkostí“ a čekali jsme na autobusy, které nás odvezou na letiště.

A tehdy to začalo. Změna! Poletíme asi o osm hodin později. Většina lidí to přivítala s úsměvem. Vylovili z kufrů plavky, ručníky a hurá na pláž a k bazénu. Jen já jsem začal chápat, že se ta moje

předtucha něčeho nepříjemného začíná naplňovat. Hlavně když jsem viděl popelavý výraz ve tvářích zástupců tuniské cestovky. Zrovna váhali, jak sdělit všem klientům další odklad letu. Pak jsem je přesvědčil o tom, aby nic netajili a lidem řekli vše podle pravdy. Sám jsem se sesunul do křesla ve vestibulu a díval se oknem na šťastně dovádějící dceru v hotelovém bazénu.

Afrika. To bylo setsakramentsky daleko od naší vlasti. Potíže byly s tuniskou leteckou společností, a cestovka v Praze sháněla narychlo jiný charterový let. Pomalu se začali trousit ti starostlivější lidé a dozvídali se o dalším odkladu letu. To už začínalo být na pováženou. Lidé měli nastupovat do zaměstnání. V Praze na letišti na mnohé čekali příbuzní s odvozem po celé republice, a my nikde.

Nejhorší na celé věci bylo, že já i mí kolegové z poradatelské cestovky jsme se museli tvářit, jako by o nic nešlo, usmívat se a vnášet mezi lidi klid a jistotu, že vše dobře dopadne. Nejhorší je v takovou chvíli hysterie davu. No, a tomu jsme museli za každou cenu zabránit. Nejvíce naše lidi uklidňoval pohled na mne a moji malou dceru a náš bohorovný klid a pohodu.

Co se ale dělo pod tou slupkou klidu a pohody, si nikdo ani nedokáže představit. Dobře jsem věděl, jak to v plné sezoně vypadá s leteckými kapacitami charterových letů. Takové letadlo se nedá sehnat z hodiny na hodinu. Jen těch povolení k přeletu, přistání, tankování a startu. Navíc v Praze čekala další skupina, které se každou hodinou odkladu letu krátila dovolená.

První noc jsme trávili na křeslech a pohovkách ve vestibulu hotelu s nadějí, že každou chvíli přijede autobus, který nás převez

na vytoužené letiště. Bohužel se to nestalo. Dopoledne přijely autobusy, které nás jen převezly do jiného hotelu. Nálada byla přímo pohřební. Jednotlivé útoky od zoufalých klientů jsme slušně odráželi, ale kupodivu se už krom dětí a hodně mladých a bezstarostných klientů nikomu nechtělo na pláž ani k bazénu. Druhou noc jsme přespali v novém hotelu a lidé už byli tak paralyzováni strachem, že si ani nestěžovali.

Až následující den dopoledne jsme konečně odjeli na letiště a po několika hodinách čekání nastoupili do letadla, které neletělo do Prahy, ale z Tabarky jen do hlavního města Tuniska. Tam jsme měli přestoupit do jiného letadla do Prahy, ale vystresovaní turisté se nechtěli zvednout ze sedadel. Až když viděli, jak nám překládají zavazadla a já jsem se zvedl s dcerou jako první, smutně vystoupili se strachem, že to pravé letadlo snad nikdy nepřiletí.

Ale stal se zázrak a letadlo přiletělo, dokonce české. Lidé radostně nastoupili, hltali to naše jídlo a vyhlíželi letiště. Když jsme vystupovali v Praze z letadla, tak bylo slyšet desítky kamenů, které mnohým padaly z jejich vystrašených srdíček. Dodnes si nikdo nestěžoval a nikdo nechtěl ze zájezdu vrátit ani korunu, jen mně přibyl další pramen šedivých vlasů a několik vrásek na tváři. Když jsem později vyřizoval stížnosti na zpoždění letadla o jednu či dvě hodiny, musel jsem se při vzpomínce na tento zájezd se zdržením 48 hodin jen v duchu usmát, i když tehdy mi moc do smíchu nebylo.

2. Fotbalové finále v Anglii

Kolikrát se cestovce stane, že jí „**stát zabaví charterové letadlo z důvodu vyšší moci?**“ Ale od začátku. To, že se koná evropský šampionát ve fotbale, jsem ani nevěděl. Ale turisté se poptávali po televizorech, a tak jsem to nakonec začal vnímat i já. Hlavně smutek Bulharů a radost našich turistů.

Dámy prominou, ale musím připomenout několik dat. Psal se rok 1996 a naše fotbalová reprezentace se dostala v Londýně do finále a chystalo se její závěrečné utkání s Německem o titul mistra Evropy. Psalo se datum 30. 6. 1996 a tehdy někdo z vlády naší republiky rozhodl, že se stáhnou všechna dostupná letadla, která na poslední chvíli dopraví naše fanoušky do Londýna na rozhodující utkání.

Kdo to ale věděl? Nikdo! No, a já jsem se ocitl s partnerem své prostřední dcery, který se ucházel o místo v naší cestovce, na letišti v bulharském Burgasu. Personál letiště nás řádně odbavil, a když jsme se všichni ocitli v odbavovací hale, tak nás zamkli a utíkali na televizi. V odbavovací hale byla jediná malá prodejna jen s alkoholem, no a tehdy to začalo.

Jak ubíhal čas a letadlo nepřilétalo, hrnula se mužská část našich klientů k prodejně, kde utratili poslední drobné za neskutečně levný alkohol. To ještě více rozčílilo jejich manželky a partnerky. Všechny

hned začaly hledat nějaký „hromosvod“. No, a hádejte, koho našli? Ano, samozřejmě mě! A začaly se na mně střídat podle své povahy. Některé ženy mne prosily, některé mi vyhrožovaly a ostatní na mne řvaly, co jim hlasivky stačily. Nakonec se jeden rozumný klient dovolal na ruzyňské letiště a dozvěděl se o rozhodnutí naší vlády o stažení všech letadel.

Jak se zpráva rozšířila mezi klienty čekající na svůj odlet již několik hodin, spustily křik nejen ženy, ale i muži. Můj budoucí kolega se odplížil stranou a vlastním tělem chránil moji videokameru. Čekal, kdy dojde k fyzickému napadení mé osoby. Na první pohled na něm bylo vidět, že svůj zájem o práci v cestovním ruchu silně zvažuje. Nemohl pochopit můj bohorovný klid.

Nakonec se ke mně prodrala davem žena středních let s neskutečnou fistulí, kterou překřičela celý dav, a začala: „Moje děti mají hlad a žízeň, co s tím budete dělat?“ Dav kupodivu mlčel a čekal na moji odpověď. Když se jí nedočkal, spustila dotyčná zase tou svou fistulí: „Vaší povinností je, abyste s takovou situací počítal a měl u sebe nepřetržitě tašku od vysavače plnou paštik, salámů, lahviček s vodou a pečiva, případně nějaké sladkosti a co máte vy?“ Já už jsem byl po několika hodinách slovních útoků tak apatický, že jsem odpověděl: „Co mám já? Hlad a žízeň, tak jako vy všichni!“

Konečně se atmosféra uvolnila tím, že jsem celý dav rozesmál. Konečně snad většina lidí pochopila, že jsem na tom stejně jako oni a jsem stejně bezmocný a odkázaný na přílet letadla. Naštěstí pro nás naše reprezentace prohrála s Německem 1:2. Takže se žádné oslavy

našich fanoušků v Londýně nekonaly, letadla je v tichosti zase odvezla do Prahy a pak mohla splnit svoje opožděné lety. Naše letadlo přivezlo 160 našťvaných turistů z Prahy a po osmi hodinách naložilo naši skupinu. Co si letušky po dobu letu od turistů vyslechly, se snad nedá ani publikovat. V prvních minutách turisté vypili vše, co se dalo v letadle pít, takovou měli všichni žízeň. I jídlo zmizelo jako mávnutím kouzelného proutku. Co to ale bylo vše proti tomu, že jsme už byli ve vzduchu a konečně jsme se všichni blížili k domovu. Mladý kolega mne obdivoval a konečně mi nenápadně vrátil moji videokameru.

Tehdy jsme létali sovětskými letadly Tu-154 (na snímku) a IL-62

3. Bulharsko-turecká hranice

Tak to byl v devadesátých letech fenomén sám o sobě. Proč? Protože tato hranice desetiletí oddělovala východ od západu a zde končila pomyslná „železná opona“. Jen tureckým celníkům a pohraničnickům nikdo neřekl, že skončila „studená válka“ a změnily se poměry v Evropě.

A tak Turci házeli zájezdy z Bulharska, Kazachstánu, Kyrgyzstánu nebo Ukrajiny do stejného pytle jako turisty z Československa a později i z České republiky, Polska nebo Maďarska. Je zajímaví jen turisté z Evropské unie, a hlavně z Německa. Těm jen salutovali a měli v odbavení vždy přednost. My jsme nabízeli lidem dovolenou v Bulharsku u Černého moře s jednodenním výletem za nákupy levného zlata a kůže do Istanbulu. Ze začátku jsme si na to zajistili bulharské autobusy a řidiče. Víza jsme vyřizovali na Turecké ambasádě v Praze. Co to bylo ale platné, když jsme nechápali cenu a význam slova „BAKŠIŠ“?

Bulharští řidiči autobusů se kasali, že vše na hranicích zařídí sami levou rukou, ale to se přepočítali. Střídal se směny a hranice se na hodinu uzavřela. Přišla doba na snídani či večeři, hranice se na hodinu uzavřela a nikam jste se nedostali. A hlavně bylo všude plno rukou natažených pro „bakšiš“, ale jen jedna či dvě byly ty důležité, které nám mohly v rychlém odbavení pomoci. Ze začátku jsme na

hranicích trávili i několik hodin, ke konci jsme odjížděli po dvaceti minutách. Mezi tím byla ale doba hledání, omylů i malérů končících i fackami. Do tohoto konfliktního průjezdu hranicemi se nešťastně dostala má nejstarší dcera jako průvodkyně autobusu. Do pasů museli turisté obdržet několik razítek a jim i po několika hodinách čekání poslední razítko pořád chybělo. Dcera z toho měla takové nervy, že už zvracela jen žaludeční šťávy. V tom se řidič rozhodl projet hranici bez posledního razítka.

Podařilo se, turisté jásalí, dcera se uklidnila a všichni si prohlédli krásný Istanbul, nakoupili si levné zlato, kožené bundy a vraceli se zpět. No, a pak to začalo. Turci si uvědomili, že to, že autobus projel bez razítek, je jejich malér.

Tak nakonec bulharskému řidiči vrazili v kanceláři, aby to nikdo neviděl, pár facek a rychle pustili celý autobus zpět do Bulharska. Někdy jsme viděli, že si to dělají turisté z exotických států bývalého SSSR sami tím, že s pasy posílají vždy tu nejhezčí dívenku ze zájezdu, která dobře věděla, co ji za rychlý průjezd jejich autobusu přes hranice čeká.

Turečtí celníci rádi hladili mladé průvodkyně po zádech, až mi došlo, že si zjišťují, zda mají či nemají podprsenky. Pak se o průvodkyně otírali, jak jen mohli. Také jsme rychle pochopili, že ti, co si kupují víza na místě, a ne na ambasádě, jsou vítání. Vždy jsme přidali několik dolarů či marek navíc a pasy byly přednostně orazítkovány a už jsme jeli dále. Prostě chvíli nám trvalo, nežli jsme pochopili, že už nejsme v civilizované Evropě, ale na hranicích mezi Evropou a Orientem.

4. Rok jsem o ní snil

Skoro na každém víkendu se objevila nějaká zcela výjimečná žena, dívka nebo muž, kteří na sebe strhli všeobecnou pozornost. To se stalo také, když s námi poprvé jela Alenka. Když jsem ji v duchu chtěl k někomu přirovnat, jediný, kdo mne napadl, byla Sophia Loren. Proč? Protože na ní bylo vše velké, až na pas. Velké oči, velká, pořád rozesmátá ústa. Velká ňadra, velké boky a k tomu úzký pas, který byl u ženy blížící se padesátce neobvyklý.

Já jsem se do ní hned na poprvé zakoukal. Moje fantazie pracovala na sto procent. Udivilo mne, jak s neskutečnou grácií odmítá příliš odvážné muže, ale o to více si užívá tanec a vycházky do přírody. Čím jezdila častěji, tím jsem se na ni těšil víc a víc. Byla dokonalá tanečnice, když jsem pro ni šel tančit a držel ji v náručí, zalévalo mne neskutečné štěstí. Já jsem si tanec s ní najednou užíval úplně jinak než s jinými ženami. Ten poslední krok jsem pořád odkládal, až už to nešlo. Při krásném pomalém tanci jsem jí pošeptal do ucha prosbu, zda by se mnou nešla na večeři. Hlas se mi třásl, protože jsem v té době žil nějakou dobu zcela sám jen pro svou nejmladší dceru.

No, a stal se zázrak a ona souhlasila. Samým štěstím jsem se nemohl ani nadechnout. Připadal jsem si hrozně starý, protože jsem už byl oficiálně v důchodu, i když jsem pracoval dál. Pořád jsem to nemohl pochopit, že se moje sny a večerní fantazie zhmotní a stanou se skutečností. Vzal jsem ji do luxusní restaurace v Praze a byl jsem nadšený, jak se chovala. Od pohledu to byla dáma. Ani znalec by jí neměl co vytknout. Měla nádherné šaty, které zvýraznily přednosti její zralé krásy.

Číšníci kolem nás neslyšně proplouvali a všichni se na nás, nebo spíš na mou partnerku, usmívali a plnili každé naše přání. Hned na druhou schůzku mne pozvala do své malé, vkusně zařízené garsonky. Po chvíli se zvedla, když viděla, jak jsem nespělý, s tím, že se jde osprchovat, a mne požádala, zda bych jí neumyl záda. Jen jsem lapal po dechu. Udělal jsem jistě světový rekord ve svlékání a vstoupil jsem za ní do sprchy. Byl jsem jako v krásném snu. Hned jsem se pustil do „práce“ a začal jsem Alenku umývat. Pak jsme se dlouze líbali, tělo na tělo pod proudem vlažné vody. Já jsem byl unesený tímto neopakovatelným okamžikem. Už jsme se ani neoblékali a po utření osuškou jsme skončili v její pohodlné postýlce.

Začali jsme se milovat, po chvíli jsem si ji otočil zadečkem k sobě, chytil jsem ji za její krásné široké boky a pokračoval jsem. V tu chvíli se ozvaly mé netréované břišní svaly a já jsem dostal masivní křeč do břicha.

Co jsem cítil? Hrůzu, zklamání, stud, hanbu a lítost, že jsem si nemohl prožít tak vysněný okamžik až do samého konce. Že jsem vysněnou partnerku zklamal. Alenka byla dle možnosti chápající a tolerantní. Když jsem jí ale později sdělil, že už mám živnostenský list a nebudu už pracovat pro dceru, ale v budoucnu už jen pro sebe, navrhla náš rozchod. Nechápatě jsem poslouchal její argumenty o tom, že chce partnera, který bude jen zaměstnancem.

Podnikatelé své práci propadnou a na partnerku dříve nebo později nemají čas. Až posléze mne napadlo, že náš rozchod zavinila možná i moje nešťastná křeč? Dodnes nevím, kde byla pravda, či kde jsem udělal chybu. Pravdou je, že jsem se z tohoto rozchodu vzpamatovával několik měsíců. Alenka k mé velké lítosti už s námi na víkend nikdy nejela a stala se z ní jen trochu bolavá vzpomínka.

5. Turecká svatba

Pochopil jsem rychle, že bez znalosti nějakého světového jazyka se prostě neobejdu, a tak mým prvním zaměstnancem byla spolubydlící mého kamaráda Dáša se svou obstojnou znalostí němčiny.

První úkol, který jsme začali řešit v mé nově vzniklé cestovní kanceláři, byl vymyslet zájezdy v mimosezonní době, to je od podzimu do jara. Hory nabízel kdekdo, ale třídní pobyt v Istanbulu na nákupy zlata, kůže i s prohlídkou památek moc cestovek nenabízelo.

K tomu jsme si nasmlouvali cestovku z Istanbulu, kterou vlastnil Selim. Nabídli nám třídní pobyt v hotelu s polopenzí za tak nízkou cenu, že jsem nevěřil vlastním očím. Jen jsme museli naše klienty protáhnout jejich obchody se zlatem a kůží.

První zájezd se blížil svému konci, když Selim zavolal a oznámil, že si mne večer vyzvedne v hotelu a pojedeme se najíst. Jediné, co mi vrtalo v hlavě, byl fakt, jak se domluvíme? Dáša vše překládala do němčiny a naopak, ale tu s sebou nechtěl. Naštěstí jsem si oblékl oblek s kravatou. Selim si mne prohlédl a jen mne jediným pohybem pozval do taxíku. Za chvíli jsme zastavili u výstavní budovy a vstoupili jsme do ohromného osvětleného sálu plného lidí. Dle mého odhadu tam bylo osm set až tisíc lidí ve věku od patnácti do

šedesáti let. Chyběli jen děti a staří lidé.

Selim nás posadil k volnému stolu v rohu sálu. Když jsme se posadili, spustil na mne plynulou ruštinou. Chvíli mi trvalo, nežli jsem se vzpamatoval, a urychleně jsem v hlavě oprašoval znalosti tohoto skoro již zapomenutého jazyka. První, co mi řekl, byl fakt, že se narodil v Albánii a ruštinu měl povinně ve škole, asi jako já a s námi miliony jiných dětí ve východním bloku. Až nyní jsem si konečně uvědomil, že přichází ta chvíle, kdy poprvé a možná naposledy využiji své znalosti tohoto jazyka v praxi. Pak jsem se dozvěděl, že jsme na svatbě nějakého jeho příbuzného, abych poznal jejich zvyky. To mne trochu uklidnilo. Opravdu jsem bedlivě pozoroval dění v sále doprovázené jeho výkladem.

Jediné, co jsem postrádal, byla nevěsta s ženichem. Tak jsem se Selima lámanou ruštinou zeptal a dozvěděl jsem se, že po obřadu objíždějí nejstarší členy rodiny, kteří na svatbu nebyli pozváni, a dostávají od nich peněžní dary a požehnání. V sále, ve kterém nebyla ani slza alkoholu, byla přesto tak vynikající atmosféra, že jsem to v duchu nemohl pochopit.

K tanci a poslechu hráli hudebníci a zpěvák pozvaní přímo z Itálie. Rozezpívali a roztancovali celý sál tak, že ke konci před naším odchodem tancovaly mladé dívky a ženy na stolech, protože parket byl přeplněný. Muži stáli rozesmátí okolo stolů a tleskali do rytmu hudby. Prostě, jde to i bez alkoholu!

Po našem příchodu přišel náš číšník a položil na náš stůl dvě ohromné mísy. V jedné byl nakrájený chleba chutí i vzhledem nejpodobnější francouzské bagetě. Ve druhé bylo totéž, ale zlehka

osmažené na oleji tak, aby plátky chleba jemně chřupaly a voněly olivovým olejem. Pak se zeptal, co budeme pít, a než stačil Selim zareagovat, nabídl nám pivo. Selim ještě objednal colu. Číšník nám podával dvě třetinkové sklenice piva s viditelně pohrdlivým výrazem tváře. Selim se piva celý večer ani nedotkl a já se napil jen jednou. Hrůza. Pivo bylo teplé, bez chuti a tak slabé, že si myslím, že bylo snad nealkoholické. Zlatá cola, řádně vychlazená a s ledem, nás zachránila.

A hned to začalo. Přinesli nám první jídlo. Ano, porce byla na malém talířku a nebylo toho moc. Selim si k tomu dával osmaženou bagetu. Za 15–20 minut přinesli další chod a tak to pokračovalo skoro čtyři hodiny. Nakonec jsme snědli 12 chodů a já si myslím, že jsem udělal malý gastronomický rekord. Jídlo bylo vynikající. Snad jediné, co mi chybělo, bylo vepřové. Jinak ryby, hovězí i skopové maso bylo perfektně připravené i naservírované a já nevěděl, co bylo lepší. Když číšník uslyšel, že se bavíme rusky, změnil se výraz jeho tváře z pohrdlivého na vyděšený. Zřejmě nás považoval za nějaké špiony nebo agenty KGB? Bylo přece jenom příliš krátce po zrušení „železné opony“ rozdělující naše dva světy.

Mezi tím přijel ženich s nevěstou a celý sál se u nich vystřídal na focení a předávání finančních darů. Mezitím se všichni výborně bavili zpěvem a tancem s italskými hudebníky. My jsme se po čtyřech hodinách „odvalili“ od stolu a nastoupili do taxíku. Místo cesty do hotelu mne ještě dvě hodiny vozil hrdý Selim po Istanbulu a popisoval mi všechny památky. Jediné, o co jsem se snažil, bylo, abych neusnul. Tak skončila moje účast na turecké svatbě, kde se